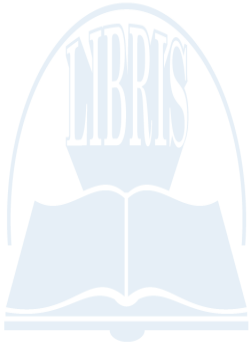

Alexandra Gheorghe

"Aberez" cu stil
În catrene târzii.

poezii

Pentru mama.

Aș vrea să știu...

Aș vrea să știu...

Așa căzută dintr-un nor purpuriu

Mă prinzi și mă salvezi?

Mă pui pe ale tale brațe reci și îmi șoptești?

- Ce să-ți șoptesc? Povești?

- Da! Ar fi frumos s-ascult.

- Îmi pare rău, eu nu știu să spun povești.

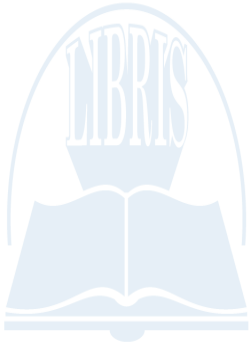
- Atunci... ce îmi șoptești?

- Șșș, eu nu-ți șoptesc. Eu te privesc și e
de-ajuns

- Nu e de-ajuns! Mai vreau ceva.

- Ce?

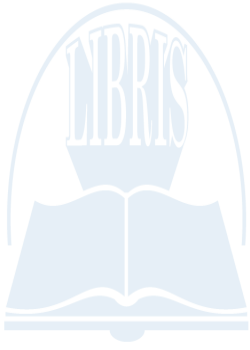
- Să mă iubești!

Mi-e dor

Mi-e dor de tine dragul meu
Și știi ce înseamnă acest lucru?
Că te-am văzut alaltăieri
Când îmi făceai aceleași trucuri.
Când mă priveai cu viclenie
Cu ochii tăi nespus de ageri
Când plecăciuni făceau sărmanii ei
Peste un trup scaldat în mantii.
Mi-e dor de tine, dragul meu!
O spun că pe o șoaptă!
Rostesc discret și cu înțeleș
Patru cuvinte calde.

E zi, sau noapte, sau e frig
Ori ploaia mă apasă-n creștet
Eu tot un gând îmi port mereu.
Printre cazarmele ciudate.

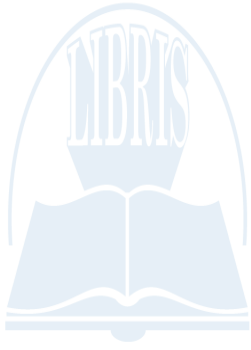
Aș fi vrut..

Aș fi vrut din fumul de țigară
Să îmi creez un vis sărac
Lipsit de ale tale nazuri
De scopuri neînțelese și de
Vag...

Să scutur fir cu fir din scrumul vechi
Prin vântul harnic-obosit
Și să formezi din gândul sterp
Miracol printre freamăt.

Îți simt și vinul de pe buze,
Cum se perindă-ncet.
Îți simt savoarea excitată
Sorbită prea încet.

Tu mă formezi neînțeles!
Atât de straniu...
Tu mă oprești din a gândi
Corect...
Și mă droghezi cu al tău zâmbet
Cu al tău fler atât de elegant

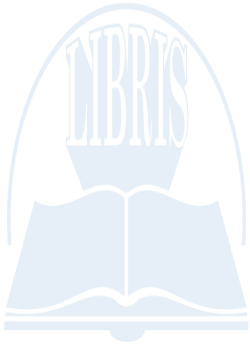
Neasemănat.

Tocesc cuvinte

Ireversibil scriu, tocesc cuvinte
Cu înțeles-neînțeles
Abandonez din flerul meu
Contemporan de visătoare;
Și mă golesc în văzul tuturor,
De hainele-mi otrăvitoare.

Mă lepăd de iubiri grotești
De gânduri imorale
De sinchiseli lumești, de rău
Și de miresmele dăunătoare.

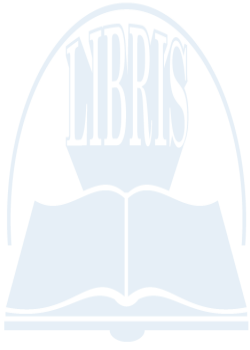
Și scriu, tocesc

Cuvinte nerostite vag
Le-aștern pe foile râvnite
Încondeiez iubirea ca un zeu
Și ura-o prefac din rău - În gol
În trup sculptat în văzul tuturor.

Necunoscutul

De câte ori să-ți spun?!
Nu mai privi cu ochii tăi
Imenși de zvăpăiați
Această învălmășeală, această piesă
De tam-tam

La care eu particip...
Aproape-n fiecare seară.

Nu mai privi necunoscut și tainic
Aceste mici măsuri de farmec
Imaginabil...
Te uiți așa... fixat parcă pe lucruri sfinte.
Te uiți așa... de zici că-ți sunt o odă
Nerostită...
O pasăre, o crizantemă înflorită?
Închipuită...

Privești și încerc să te citesc
În ochii verzi...
Privești necunoscut...
Așa cum numele ți l-ai ales
În al meu vers...

Privești...
Și e de-ajuns
Să te-nțeleg
În ochii verzi.